

Με πρωτοβουλία του Ορειβατικού Συλλόγου Λαμίας, και την συνεργασία του Δήμου Λαμιαίων και του Δήμου Γοργοποτάμου κάθε χρόνο, μια από τις πρώτες Κυριακές του Σεπτεμβρη, προγραμματίζεται οργανωμένη διασχιση του εξαιρετου **φαραγγιού του Ασωπού**, που η απόληξη και έξοδός του βρίσκεται λιγα χιλιόμετρα νότια από την πόλη της Λαμίας. Το φαράγγι του Ασωπού, μια στενωπός φιδίσιας διαδρομής, ενώ δεν είναι ορατή από πουθενά, διαθέτει τα πλεονέκτημα να βρίσκεται πολύ κοντά στον εθνικό δρόμο, σχεδόν ελάχιστα από την παλιά οδική αρτηρία που συνέδεε την κεντρική Ελλάδα - και όχι μόνο - με την Αθήνα. Έχει μήκος περίπου στα εννιά χιλιόμετρα και η αφετηρία του βρίσκεται κάτω από τη θρυλική σιδηροδρομική **Γέφυρα της Παπαδιάς**. Το τέλος του φαραγγιού οριοθετείται με το σβήσιμο και τελείωμα των απότομων βραχωδών εξάρσεων και αποτελεί φυσικό ορόσημο των πολύ σπουδαίων ελληνικών βουνών, του **Καλλίδρομου** και της **Οίτης**.

# [ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ ΤΟΥ ΑΣΩΠΟΥ ]

Κείμενο - Φωτογραφίες: **Κυριάκος Παπαγεωργίου**

**Ο** **Ασωπός**, ποτάμιος θεός της μυθολογίας μας, υπήρξε γιος του Ποσειδώνα και λατρευόταν σε πολλά μέρη της ελλαδικής επικράτειας. Στα σπλάχνα του και εγκάρσια με τη διαδρομή του, φεύγει ένα ανεπαίσθητο μονοπάτι, που έμελλε να μείνει στην ιστορία ως το θρυλικότερο μονοπάτι του αρχαίου κόσμου: **Η Ανοπαία Οδός!** Η δίοδος δηλαδή εκείνη, μέσω της οποια οδηγείται κάποιος από τα δύσβατα υψώματα του Καλλίδρομου και μέσα από ένα δαιδαλώδη κορμό στη ράχη των Θερμοπυλών. Το μονοπάτι αυτό, ένα πρωινό του Σεπτεμβρη του 480 π.Χ. χρησιμοποιήσαν τα επίλεκτα σώματα των Περσών, με την

καθοδήγηση του **Τραχίνιου Εφιάλτη** και τη σιβαρή ηγεσία του Πέρση στρατηγού **Υδάσπη**, για να περάσουν το Καλλίδρομο, όχι από νότια, δηλαδή την κοιλάδα του Μπράλου, αλλά μέσα από τις απότομες και κρημνώδεις χα-ραδρώσεις του. Έτσι λοιπόν ό,τι δεν μπόρεσε, σύμφωνα με τις πηγές, να καταφέρει η βασιική στρατηγική των Μήδων, να περάσουν δηλαδή ανεμπόδιστα τις πύλες της κεντρικής Ελλάδας, το κατάφερε το "παράθυρο" του Καλλίδρομου, με τη συμβολή ενός εγχώριου, ασυνείδητου κατοίκου της Τραχίνας. Επίλεκτο περσικό σώμα, το επονομαζόμενο "**Σώμα των Αθανάτων**" διέβη τον Ασωπό, από την έξοδό του και αναρριχήθηκε στις απότομες δυτικές πλαγιές του Καλλίδρομου ακολουθώντας τη μόνη δίοδο

που χρησιμοποιούσαν οι τραχείς ορεισίβιοι κάτοικοι της Τραχίνας. Κι ενώ το στενό των Θερμοπυλών ήταν κι αυτό δίοδος, αλλά πεδινή και στρατηγικά δυσπρόσθητη, ετούτη η δίοδος, του Ασωπού, εξ αιτίας της γεωμορφολογίας του βουνού, και των χαραδρώσεών του, ήταν ορεινή, δυδιάβατη και αδιαπέραστη. Όπως σε γενικές γραμμές είναι και σήμερα. Βέβαια σήμερα η πεδιάδα του Σπερχειού, στην οποία αποθέτουν τα νερά τους τρία αρχαία γνωστά ποτάμια, αυτά του **Λυρά**, του **Μελά** και του **Ασωπού**, έχει δραματικά αλλοιωθεί από τις προσχώσεις και τις ποτάμιες αποθέσεις και απορροφήσεις κι έχει δημιουργήσει αυτό το αλλόκοτο μίγμα εύφορης και μαλακής, πλην δυσώδους κοιλάδας του **Μαλιακού**.



Στο στενό που σήμερα τοποθετείται η Χαράδρα του Ασωπού βρισκόταν, σύμφωνα με τις πηγές η αρχαία **Ανθήλη**. Από αυτό ακριβώς το σημείο της εισόδου - εξόδου της χαράδρας, άρχιζε η Ανοπαία

Λακεδαιμονίων. Σήμερα η χαράδρα διατηρεί σε γενικές γραμμές την πρωταρχική της ιδιοσυστασία, είναι απρόσβατη από άλλο σημείο εισόδου και συνθέτει, από μέσα, εικόνα ορεινού με-

φαραγγιού θα ήταν σχεδόν αδύνατη. Θα μπορούσε άνετα να επιχειρηθεί, μόνο με σחיτιά και βοηθητικό αναρριχητικό εξοπλισμό. Συνεπώς η συμβολή των μελών του Ορειβατικού της Λαμίας είναι



Οδός, την οποία ακολούθησε το περσικό στρατιωτικό άγημα και πραγματοποιώντας τον περίφημο κυκλωτικό ελιγμό έπεσε στα νώτα των αμυνομένων και στρατοπεδευμένων στις Θερμοπύλες Λακεδαιμονίων. Στα στενά της Ανοπαίας οδού, μέσα στο φαράγγι του Ασωπού, ο Λεωνίδας είχε τοποθετήσει ως παρατηρητές και φύλακες ένα τάγμα χιλίων Φοκίων, οι οποίοι όμως δέλιασαν κι εγκατέλειψαν το οχυρό τους, με αποτέλεσμα να περάσουν οι Πέρσες αλώβητοι και να κυκλώσουν τη θέση των

γαλείου και εντυπωσιακών εσωτερικών διαμελισμών. Τα νερά που μαυτεύονται μέσα στο φαράγγι, διοχετεύονται στο κύριο σώμα του Σπερχειού και τελικά απορρέουν στα βαλτώδη κοιλάματα του Μαλιακού. Εξ αιτίας του νερού που συγκεντρώνεται στο μεγαλύτερο διάστημα του χρόνου μέσα στα στενά τοποθετούνται από τον **Ορειβατικό της Λαμίας** βοηθητικές σκαλωσιές για τα ελάχιστα δύσκολα περάσματα. Αν δεν υπήρχαν αυτά τα βοηθήματα, η κατάβαση του

καταλυτική. Περιγραφές της διάσχισης ασφαλώς έχουν γίνει. Χωρίς όμως λεπτομέρειες και συγκεντρωμένο υλικό. Η συμμετοχή του κόσμου είναι εφικτή και εξαρτάται πολύ από την ποσότητα του νερού, που συγκεντρώνεται στα πολύ στενά σημεία του φαραγγιού. Γι αυτό εδώ θα καταγράψουμε δυό διασχίσεις που απέχουν επτά χρόνια η μια από την άλλη και έγιναν με διαφορετική ποσότητα ρέοντος νερού. Η πρώτη έγινε το

Στο στενό που σήμερα τοποθετείται η Χαράδρα του Ασωπού βρισκόταν, σύμφωνα με τις πηγές η αρχαία Ανθήλη. Από αυτό ακριβώς το σημείο της εισόδου - εξόδου της χαράδρας, άρχιζε η Ανοπαία Οδός, την οποία ακολούθησε το περσικό στρατιωτικό άγημα και πραγματοποιώντας τον περίφημο κυκλωτικό ελιγμό έπεσε στα νώτα των αμυνομένων και στρατοπεδευμένων στις Θερμοπύλες Λακεδαιμονίων.



Σεπτέμβρη του 1998 κι η δεύτερη εφέτος. Μια τρίτη που επιχειρήσαμε αντίστροφα, από τη γέφυρα του Ασωπού και επάνω, τον Οκτώβρη του 2002, να μεν μας πήγε μέχρι τα στενά, αλλά από εκεί και πέρα χρειάστηκαν εξοπλιστικά εφόδια και δεν το επιχειρήσαμε.

**ΣΤΙΣ 20 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1998**, ξεκίνησα μόνος από το Βόλο και πολύ γρήγορα βρέθηκα με το δικό μου μέσο στο χωριό **Σκαμνός**, που βρίσκεται σε παράκαμψη ενός

χιλιομέτρου από την αρτηρία "Θερμοπύλες - Δελφοί - Ιτέα - Αντίρριο" και 15 χιλιομέτρα από τη στροφή του Εθνικού δρόμου. Άφησα το αυτοκίνητο στο χώρο υποδοχής και κατέβηκα σχεδόν άνετα το φαρδύ μαλακό μονοπάτι μέσα σε είκοσι λεπτά στην κοίτη της χαράδρας. Η διαδρομή ήταν διάσπαρτη από δρύες και μικρά πλατάνια. Στη ρεματιά έτρεχε ελάχιστο νερό και το μονοπάτι στη συμβολή του με το βασικό ρέμα έκαμπτε ξαφνικά βόρεια. Από ένα σημείο και πέρα κι ενώ η

πορεία γινόταν μέσα σε κοινό, δασωμένο, αλλά όχι ιδιαίτερα όμορφο τοπίο, χρειάστηκε να πατώ σε μικρές γούβες από νερό, οι οποίες πολλαπλασιάζονταν και σχημάτιζαν μικρό ανεπαίσθητο ρυάκι.

Μαζί μου συμπορεύονταν και πολλές ομάδες πεζοπόρων, οικογένειες με παιδιά και ηλικιωμένοι, οι οποίοι προς το παρόν διασκέδαζαν με το λιγυστό νερό, στο οποίο τσαλαβουτούσαν.

Τις προσπέρασα, για να βρεθώ σύντομα σε στενότερο οριζόντα και περισσότερο



“λάλον ύδωρ”. Τα ορειβατικά μου έμπαιναν μέχρι τη μέση στο νερό και λίγες σταγόνες εισχωρούσαν στο εσωτερικό τους.

Μονοπάτι πια δεν υπήρχε και η προώθηση γινόταν από βράχο σε βράχο, με προσοχή και πηδηματάκια. Το νερό που συγκεντρωνόταν από όλο και περισσότερα ψευδορυά-

είχε χαθεί από ώρα. Το φως λιγόστεψε. Κατέβηκα με προσοχή, αλλά ο νους κι η αισθητική μου συγκεντρώθηκαν στις κοιλάνσεις και τα τοιχώματα, που ήταν υγροποιημένα και ολισθηρά.

Οι φωνές των διασχιστών ογκώνουν την ατμόσφαιρα, είναι γυναίκες που δεν ξαναπάτησαν το πόδι τους σε φα-

Το σκέφτονται, αλλά πισωγύρισμα δεν έχει. Κι έτσι μαζί με τους μνημένους πηδούν στο νερό, από μια πρόχειρη αλουμινένια σκαλωσιά που τοποθέτησαν οι Λαμιώτες ορειβάτες, όπως είπαμε, και διαβαίνουν τις πύλες του φαράγγιού, προς την πρώτη ομαλοποιημένη έξοδό του. Ως εδώ χρειάστηκαν περίπου δύο ώρες. Στο



Μονοπάτι πια δεν υπήρχε και η προώθηση γινόταν από βράχο σε βράχο, με προσοχή και πηδηματάκια. Το νερό που συγκεντρωνόταν από όλο και περισσότερα ψευδορυάκια “ανέβαινε”, αλλά η συνέχιση της χαράδρας δεν δημιουργούσε πρόβλημα

για “ανέβαινε”, αλλά η συνέχιση της χαράδρας δεν δημιουργούσε πρόβλημα. Όταν έφτασα στα πρώτα στενώματα, εκεί που η χαράδρα αφήνει μόλις μια ανάσα για να περάσεις, το τοπίο πήρε συναρπαστική όψη και η ψυχή μου απογειώθηκε. Ο ήλιος

ράγγι και παιδιά που αναζητούν με αγωνία τη γονική προστασία.

Όταν φτάνω στο πρώτο κατέβασμα νερού, και χρειάζεται να χρησιμοποιήσω ολόκληρο το σώμα μου, να κολυμπήσω δηλαδή, εκεί οι περισσότεροι -που είναι αδαείς- σταματούν.

σημείο αυτό σηκώνω το κεφάλι και από πάνω μου υψώνεται η μεγαλόπρεπη κορυφή του **Κούβελου** στην οποία υπήρχε αρχαίος οικισμός.

Στο σημείο της εξόδου, σαν πλατεία χαλικιόστρωτη, γίνεται υποχρεωτικά η πρώτη μεγάλη στάση, η απόπλυση, το

στέγνωμα και οι περισσότεροι επιδίδονται σ'ένα λιχουδικο κολατσιό.

Ο ήλιος φωτίζει την πλάση και τα λουλούδια, που κι αυτά είχαν αφανιστεί μες στο φαράγγι, αναζωογονούν με την αιφνίδια εμφάνισή τους

βράχινων τοιχωμάτων. Εισδύω για τα καλά στα ωραία κάθετα βράχια και διανύω ίσως το πιο όμορφο κομμάτι της χαράδρας. Η διάσχιση αυτή διαρκεί μιαν ώρα. Στροφάρω μέσα από στενοποριές και όμορφα βραχώδη ασβε-

νω στο γεφύρι από μια τελευταία σκάλα που έχουν τοποθετημένη οι Λαμιώτες και αμέσως μου προσφέρεται το καθιερωμένο λουκούμι και το ντόπιο τσίπουρο. Αν υπάρχουν, και δεν έχουν τελειώσει, οι άνθρωποι του Ορειβατικού,



την ελπίδα του ξέφωτου.

Από εκεί και κάτω η διαδρομή για ένα χρονικό διάστημα μισής ώρας περίπου κινείται ανάμεσα σε πλατανάκια και θαμνώδη βλάστηση, δεξιά κι αριστερά από το ποτάμι.

Πότε υπάρχει υποψία μονοπατιού στις αμμώδεις πλαϊνές λεκάνες και πότε εισχωρώ αναγκαστικά στις ροές του νερού.

Η τρίτη φάση της διάσχισης περιέχει ξανά βάπτισμα στο νερό και νέα ανόρθωση των

στολιθικά μορφώματα.

Όταν ανοίγει πια το “μάγανο”, ένας αέρας αλλιώτικος εισβάλλει στα σωθικά μου. Το νερό πλατειάζει και διασκορπίζεται σε μεγαλύτερη κοίτη. Ζέστη περισσότερη αρχίζει και με κυκλώνει. Η έξοδος δεν είναι μακριά. Θέλω μισή ώρα ακόμη για να φτάσω στο πέρας της διαδρομής, στο ερειπωμένο, μισοφαγωμένο γεφύρι του Ασωπού. Εδώ τερματίζει ο χρόνος κι η διαδρομή παίρνει τέλος. Σκαρφαλώ-

σού απονέμουν και τιμητική πλακέτα. Για τη συμμετοχή και την ολοκλήρωση της πορείας.

Πρέπει να σημειώσω ότι για όσους δεν έχουν μέσο να ανέβουν ως το Σκαμνό, ο Ορειβατικός της Λαμίας διαθέτει λεωφορείο, ώστε να μεταφερθεί κανείς στον χώρο της εκκίνησης και να πάρει το αυτοκίνητό του.

**ΣΤΙΣ 11 ΤΟΥ ΦΕΤΙΝΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ** δοκίμασα να πείσω μερικούς φίλους να με

Όταν φτάνω στο πρώτο κατέβασμα νερού, και χρειάζεται να χρησιμοποιήσω ολόκληρο το σώμα μου, να κολυμπήσω δηλαδή, εκεί οι περισσότεροι - που είναι αδαείς-σταματούν. Το σκέφτονται, αλλά πισωγύρισμα δεν έχει. Κι έτσι μαζί με τους μνημένους πηδούν στο νερό, από μια πρόχειρη αλουμινένια σκαλωσιά που τοποθέτησαν οι Λαμιώτες ορειβάτες, όπως είπαμε, και διαβαίνουν τις πύλες του φαραγγιού, προς την πρώτη ομαλοποιημένη έξοδό του.



ακολουθήσουν στη διάσχιση του Ασωπού. Τους εξήγησα το “πώς” και το “πόσο”... Ωστόσο δεν είχα υπολογίσει - και δεν μπορούσα άλλωστε - τη στάθμη και ποσότητα του νερού. Έτσι το πρωινό εκείνης της ωραίας μέρας ξεκινήσαμε για το **Σκαμνό** κι από κει με τέσσερα χιλιόμετρα χωματόδρομο κατεβήκαμε ως την κοίτη της ρεματιάς. Ακριβώς κάτω από την περίφημη γέφυρα της Παπαδιάς κλειδώσαμε το δεύτερο, αφού πρώτα είχαμε περάσει από το τέρμα της

διαδρομής, στην έξοδο της χαράδρας και είχαμε αφήσει το πρώτο αυτοκίνητο.

Το σημαντικό και ως πρωτοτυπία ήταν ότι εφέτος υπήρχε στην αφετηρία “οπισθοφυλακή”, άνθρωπος δηλαδή του Ορειβατικού της Λαμίας, ο οποίος καθοδηγούσε, συμβούλευε και κανοναρχούσε τα της διαδρομής, του χρόνου και των δυσκολιών. Πολλοί ερέμβαζαν κάτω από τη γέφυρα, καθώς το πρωινό εδώ κάτω ήταν γλυκό και γαλήνιο.

Αφήσαμε τους οπισθοφυλά-

κες να μας καλωσορίσουν και να μάς ευχηθούν “καλό δρόμο” και ορμήσαμε, όπως φαντάζομαι όλοι οι πεζοπόροι, στη “φυσική ευδαιμονία”.

Στην αρχή, όπως και την άλλη φορά, που περιγράφοι παραπάνω, το νερό που κυλούσε ήταν ελάχιστο. Το έδαφος χρυσίζε από τη φυλλοστρωμνή και η μαλακή επιδερμίδα του προοιωνίζε καλή και ευχάριστη διαδρομή. Για περίπου μισή ώρα ακολουθούσαμε το ρυάκι, τότε από δεξιά, τότε από αριστερά. Κάποτε “βυθί-





στηκε” η κοίτη και αναλωθήκαμε να ψάχνουμε τη διόδο ή εν πάσει περιπτώσει ένα προσπελάσιμο μονοπάτι. Όμως μονοπάτι δεν υπήρχε, κι εδώ ανακύπτει ένα θέμα για τον τοπικό Ορειβατικό: Κανείς τους δε φρόντισε να καθαρίσει τα περάσματα από κλαριά και θάμνους, με αποτέλεσμα η διέλευση να γίνεται δυσάρεστη.

Όταν σιγά σιγά σμίχτηκαν τα υπερκείμενα βράχια και στένεψε ο οριζώντας, διαπιστώσαμε ότι το νερό ήταν πληθωρικό και η πορεία έπαιρνε δραματικές διαστάσεις. Όμως στο σημείο που στενεύει αρκετά το φαράγγι υπήρχε άνθρωπος του Ορειβατικού, που με τη βοήθεια της πρώτης σκάλας περνούσε τους πεζοπόρους από μικρή λίμνη. Εδώ την προηγούμενη φορά δεν υπήρχε λόγος για σκάλα και το νερό που έρρεε δεν δημιουργούσε δυσκολίες. Όμως φέτος τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Χρειαζόμαστε όλο και περισσότερο χρόνο για να διανύουμε μικρές πλέον αποστάσεις. Υπήρχαν και ορειβάτες που με σκληρό εξοπλισμό προσπερνούσαν. Ωστόσο το κύριο σώμα των διασχιστών καθυστέρησε. Συμμετείχαν και παιδιά που δυσκολευόντουσαν. Τα περάσματα γίναν δυσκολότερα και η κατάβαση άγγιζε τα όρια της περιπέτειας.

Στο σημείο που βάθαινε απότομα το φαράγγι, υπήρχε δεύτερη σκάλα και ύστερα από μικρή απόσταση η τρίτη και σπουδαιότερη σκαλωσιά. Στα βράχια είχε τοποθετηθεί εγκάρσια ένας κορμός, που όμως ήταν ολισθηρός εξ αι-

τίας του νερού που κατέρρεε πάνω από τον οποίο έπρεπε να περάσουμε. Ύστερα κατεβαίνοντας τα πρώτα σκαλοπάτια έπρεπε να ριχτούμε από ύψος περίπου δύο μέτρων στο θολό και αφρίζον νερό που σχημάτιζε μικρή λιμνούλα. Οι σάκκοι και τα ατομικά πράγματα, που προσωρινά αποχωρίζομαστε, για να βουτήξουμε, έπρεπε να ριφθούν από άλλο άτομο. Το ρόλο αυτό τον έπαιζε “ειδικός” του Ορειβατικού, που παρέμενε στη θέση του για όλη τη διάρκεια της πορείας και ο οποίος μας πέταξε τον εξοπλισμό μας. Ο κάθε βουτηχτής κολυμπούσε για λίγα μέτρα, έφτανε ως τα ρηχότερα κι εκεί ανέμενε τη ρίψη του σάκκου ή όποιου άλλου υλικού κουβαλούσε από τον “σαθμάραχη” της σκάλας.

Σε ελάχιστο χρόνο βγήκαμε από τα στενά μάγγανα του φαραγγιού κι αναπνεύσαμε στην απλόχωρη χαλικόστρωτη αλάνα της εξόδου.

Στη συνέχεια και μετά το στέγνωμα και την “ηλιοποσία” στο αίθριο συνεχίσαμε τη διαδρομή μας είτε μέσα από το νερό, που έφτανε ως τις γάμπες είτε από πλαϊνά αμμώδη δρομάκια. Η είσοδος στο δεύτερο στένωμα έλαβε χώρα την καλύτερη ώρα της μέρας, όταν ο ήλιος φώτιζε τις ορθοπλαγιές και τα φατνώματα των βράχων, κάπου στις δύο το μεσημέρι. Ο τόπος έλαμπε και το νερό που βουχιόταν ανάμεσα στις πέτρες στραφάλιζε σε μυριάδες λαμπιόνια. Η χαρά αντικατέστησε τον αρχικό προβληματισμό και οι φίλοι, που ειν’ αλήθεια δυσκολεύτηκαν στα μεσαία στρώματα του φαραγγιού, τώρα ανασκουμπώθηκαν και πλα-

τούριζαν τα πόδια τους μ’ ευχαρίστηση στα κρύσταλλα της ποτάμιας ροής.

Οι τελευταίοι διασχιστές είχαν από ώρα κλείσει το βιβλίο της χαράδρας και η “οπισθοφυλακή” σβάρνιζε το φαράγγι για τυχόν έρχατους και ξεχασμένους φυσιολάτρες.

Στην έξοδο της χαράδρας φέτος δεν υπήρχε σκάλα υποδοχής, καθώς η υποδοχή γινόταν στο παρακείμενο εκκλησιάκι του Ασωπού. Ήταν εκεί το προεδρείο του Ορειβατικού Συλλόγου καθώς και σύμβουλοι του δήμου Γοργοποτάμου, που είχε συναναλάβει τη διοργάνωση της διάσχισης μαζί με τον Ορειβατικό.

Μια ταμπελίτσα απέναντι σχεδόν από το εκκλησιάκι πληροφορούσε τους φιλοξενούμενους ότι από εδώ άρχιζε το μονοπάτι των Σιδηροδρομικών, που σκαρφάλωνε στις πλαγιές της Οίτης, προσέγγιζε τη σιδηροδρομική γραμμή και την ακολουθούσε για κάμποσες ώρες μέσα από πανέμορφα τούνελ κι απότομες στροφές με εντυπωσιακή θέα, μέχρι να βγει στην κοιλάδα του Μπράλου.

Το λουκούμι και το τσίπουρο που μάς προσφέρθηκαν ήταν πράγματα “λουκούμι” για την ώρα. Γλυκαθήκαμε, ανανήψαμε, γνωριστήκαμε και με άγνωστους ορειβάτες και πεζοπόρους από όλη την Ελλάδα και αφού ανταλλάξαμε ευχές, πειράγματα και ιδέες, εγκαταλείψαμε την περιοχή του Ασωπού που μάς κράτησε “ζωντανούς” στο κυνήγι της όμορφης περιπέτειας για πέντε ώρες περίπου. 

**ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΛΑΜΙΑΣ**  
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 5, ΛΑΜΙΑ  
**ΤΗΛ. 22310/ 26786**  
κα. ΚΑΪΤΣΙΩΤΗ 22310/33655